



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **S.M.L.**, státní příslušnost Spolková republika Německo, zastoupeného JUDr. Pavlem Turoněm, advokátem se sídlem, Moskevská 66, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2014, č. j. 1947/DS/14-3,**

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 27. 5. 2014, č. j. 4465/OD/14-2/Mráz. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění s odůvodněním, že se žalobci nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 82 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“).

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že žalovaný na základě nesprávné aplikace zákona dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům. Dále uvedl, že žalovaný se sice zabývá odvoláním žalobce, nikoli však jeho obsahem, když zcela opomíjí předmět řízení. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného vychází v převážném rozsahu pouze z prvostupňového rozhodnutí magistrátu, přičemž žalobcovu argumentaci hodnotí jako soupeření se správním orgánem či jako napadání správního orgánu, aniž by se zabýval skutečným obsahem odvolání. Žalovaný tak předmětnou právní záležitost posunuje do osobní roviny, což v žalobci vzbuzuje důvodné pochybnosti o objektivitě a nezájatosti žalovaného ve věci. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného, že se mu nepodařilo prokázat osobní vazby k místu deklarovaného přechodného pobytu na území České republiky.

Uvedl, že k osvědčení obvyklého bydliště v České republice správnímu orgánu předložil potvrzení o přechodném pobytu na území ČR, nájemní smlouvu k bytu užívanému v Karlových Varech, stvrzenky o úhradě nájmu, výpis z živnostenského rejstříku a čestné prohlášení. Z těchto listin dle názoru žalobce jednoznačně vyplynulo, že v Karlových Varech pobývá jak z důvodů osobních vazeb, tedy nájmu bytu, který zde užívá a hradí za užívání nájemné, tak z důvodu výkonu práce OSVČ. Je tedy i zcela pochopitelné, že se žalobce do Karlových Varů pravidelně vrací a že má v bytě v Karlových Varech své obvyklé bydliště v ČR. Správní orgán prvního stupně a žalovaný však tyto předložené důkazy hodnotili tak, že je zpochybňovali, aniž by k tomu uvedli odpovídající objektivní a zejména zákonné důvody. V hodnocení předložených důkazů žalovaným se tak projevují prvky svévole. Není totiž možné předložené důkazy odmítnout s tím, že mají malou nebo nulovou důkazní hodnotu, kdy zmocněnec žalobce a vystavitel potvrzení o úhradě nájemného v jedné osobě představuje skupinu lidí shodných zájmů, jak uvedl žalovaný. Žalobce poukázal na skutečnost, že takový důvod hodnocení zákon nezná. Ze zákona navíc vyplývá, že zájmy zmocněnce nemohou být odlišné od zájmu zmocněné osoby, jinak by tento nemohl zmocnění vykonávat právě pro kolizi zájmů. Proto zpochybňování žalobcem předložených důkazů z důvodu, že jej v řízení před správním orgánem zastupovala tato osoba, není na místě. Obdobným způsobem by žalovaný mohl přistupovat také k jakýmkoli dalším žalobcem předloženým důkazům a dovozováním údajných pochybností je zpochybňovat. Měl-li tedy správní orgán za to, že žalobce má svou žádost doplnit dalšími důkazy, měl žalobci ve smyslu § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), poskytnout přiměřené poučení.

O nesprávném přístupu správních orgánů k řešení žádosti žalobce a nesprávném hodnocení důkazů pak dle názoru žalobce svědčí i závěry vyvozené z důkazů, které si správní orgán prvního stupně opatřil sám, tj. ze zprávy ze SRN a zprávy o dohledání žalobce v místě bydliště. Žalobce namítal, že je-li zákonným požadavkem doložit k žádosti čestné prohlášení o tom, že žalobci nebyl jiným členským státem uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a že mu řidičské oprávnění nebylo pozastaveno nebo odejmuto, pak správní orgán neměl bez jakéhokoli objektivně podloženého zjištění důvod obsah žalobcem poskytnutého čestného prohlášení ověřovat. O neobjektivnosti správního orgánu i žalovaného pak dle žalobce svědčí i obsah zprávy spolkového dopravního úřadu a obsah

zprávy města Schweinfurt, v nichž není uvedeno, že žalobce spáchal dopravní přestupky při řízení pod vlivem omamných látek, ale je doslova uvedeno, že vzbudil několikrát pozornost kvůli přestupku s omamnými prostředky. Stejně tak ze zprávy města Schweinfurt nevyplývá, že nikde jinde než v SRN žalobce nebydlí, že pouze to, že žalobce je hlášen v SRN na adrese T. 7, Schweinfurt. Z takové informace přitom nelze dospět k závěru, že se žalobce nezdržuje na adrese přechodného pobytu v ČR. Rovněž z vykonání jedné pobytové kontroly nelze dovodit závěr o tom, že se žalobce v bydlišti nezdržuje a že byt neužívá, jak učinil žalovaný. Přestože žalobce nebyl při kontrole osobně zastižena doma, bylo od další osoby zjištěno, že v domě bydlí a že jej užívá. Dovožovat ze skutečnosti, že žalobce nebyl v místě bydliště fakticky zastižena doma, závěr, že se na uváděné adrese nezdržuje, a tedy neprokázal své obvyklé bydliště, je chybné. Je navíc otázkou, kdy tato pobytová kontrola byla prováděna, když v domě o pěti poschodích a osmi bytech na zvonění pobytové kontroly nikdo z osmi bytů nereagoval. Tento fakt dle žalobce svědčí o tom, že k pobytové kontrole byl volen nevhodný čas. Přesto pobytová kontrola o bydlení žalobce v domě získala, přičemž sama zjistila, že žalobce má domovní zvonek označený svým jménem.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného rovněž není zřejmé, jaké skutečnosti tento dovozuje z výpisu z živnostenského rejstříku, nicméně z tohoto rejstříku vyplývá pouze to, že žalobce má bydliště na adrese v SRN, že v ČR má pobyt na uvedené adrese a sídlo firmy je na adrese pobytu v ČR. Tedy je zde další důkaz o pobytu žalobce na území ČR. Přitom skutečnost, že v nájemní smlouvě je uvedeno, že nájem je sjednán výhradně za účelem bydlení a nikoli podnikání, je právně bezvýznamná a rozhodně nemůže být důkazem toho, že by žalobce na adrese ... nebydlel a nezdržoval se.

Žalobce v této souvislosti poukázal také na potvrzení o přechodném pobytu vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, které je veřejnou listinou. V této veřejné listině je potvrzeno, že žalobce má na adrese ..., přechodný pobyt, a tedy i obvyklé bydliště v ČR.

Současný postoj správního orgánu prvního stupně a žalovaného ve věci je pak v rozporu s jeho postojem v souvislosti s přijetím žalobce k výuce a výcviku řidiče. Podmínkou přijetí k výuce a výcviku je totiž kromě dalších skutečností dle § 13 odst. 1 písm. e) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel i to, že žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště. Podmínkou k získání řidičského oprávnění je pak složení zkoušky odborné způsobilosti, kterou dle § 33 uvedeného zákona provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, tedy správní orgán prvního stupně. Jestliže tedy žalobce byl způsobilý k tomu, aby byl přijat k výuce a aby byl připuštěn ke složení zkoušky odborné způsobilosti, nebylo možné, aby při totožných, tedy nezměněných osobních poměrech, nebyl způsobilý k udělení řidičského oprávnění. Pokud by totiž žalobce nesplňoval podmínku obvyklého bydliště, nemohl by být přijat k výuce a ani by nemohl být správním orgánem prvního stupně připuštěn ke složení zkoušky odborné způsobilosti. Tyto dvě fáze vedoucí k získání řidičského oprávnění přitom nelze od sebe oddělovat, jak se o to pokusil žalovaný. Kontinuita rozhodování správního orgánu a právního očekávání musí být dle žalobce zachována.

Dovolával-li se pak žalovaný Směrnice Rady č. 91/439/EHS čl. 9, resp. čl. 12 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/126/ES o řidičských průkazech, které vykládají pojem obvyklé bydliště, pak všechny zde uvedené podmínky, tj. akcentace osobních vazeb před pracovními vazbami, žalobce jednoznačně splnil. V tomto směru žalobce poukázal také na rozsudek Evropského soudního dvora (druhého senátu) ve věci C - 467/10 v řízení SRN proti B.A.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování vycházel z okolností daného případu, kdy žalobce měl možnost nespochybnitelně prokázat obvyklé zdržování se na území České republiky množstvím jím navržených důkazů. Žalobci se však nepodařilo prokázat jím tvrzenou skutečnost o obvyklém zdržování se na území České republiky. Z díky § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území České republiky a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu žalovaný považoval polemiky žalobce o tom, že ke splnění a plnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky postačuje předložení vydaného potvrzení o formálním povolení k přechodnému pobytu na území za liché. Namísto zákonem dané součinnosti označit důkazy na podporu svého tvrzení, žalobce vedl se správními orgány spor o výklad příslušných paragrafů zákona o silničním provozu a správního řádu a domáhal se vydání řidičského průkazu České republiky bez prokazatelného splnění podmínky obvyklého bydliště na území. Skutečnost, kdy žalobce setrval na svém výkladu o splnění podmínky obvyklého bydliště pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu ČR, kdy výzvu správního orgánu prvního stupně ignoroval, na povinnou spolupráci ve smyslu označení důkazních prostředků na podporu svého tvrzení o obvyklém bydlišti na území ČR reagoval negativně, potvrdil také rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2014, ve věci sp. zn. 57 A 96/2013, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 As 47/2013 - 68. Žalobce přitom jiné nebo další důkazní prostředky sám nenavrhнул.

Žalovaný reagoval také na tvrzení žalobce ohledně posouvání předmětné právní záležitosti do osobní roviny, jakož i na namítaný diferencovaný přístup žalovaného k důkazům, které si správní orgán prvního stupně sám opatřil. Neztotožnil se ani s argumentací žalobce postavenou na splnění podmínky obvyklého bydliště již jeho přijetím k výuce a výcviku podle zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podkladem pro rozhodnutí pak byly rovněž skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tedy informace a údaje, které správní orgán získal při výkonu své působnosti. Žalovaný vycházel z jemu (z úřední činnosti) známé skutečnosti o tzv. turistice za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Žalovaný setrval na svých závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, že se žalobci nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky

ve smyslu zákona o silničním provozu (nemá-li na území trvalý pobyt), resp. žalobce nedoplňl či nenavrhoval jiný důkazní prostředek nebo takové prostředky, které by ve svém souhrnu skutečnost o jím tvrzeném obvyklém bydlišti na území ČR prokazovaly.

Žalovaný tak byl přesvědčen, že oponentura žalobce ve smyslu dostatečnosti jím předložených „dokladů a potvrzení“ ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území České republiky) pro udělení řidičského oprávnění spolu s vydáním řidičského průkazu ČR byla z pohledu garance údajů uvedených v řidičském průkazu ČR účelová a tendenční. Podle čl. 7 bodu 1. Směrnice Rady 91/439/EHS o řidičských průkazech (dále jen „směrnice“), řidičské průkazy mohou být vydány pouze žadatelům ... b) kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal, nebo kteří mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují. Důkazy vyvracející více než důvodné pochybnosti o obvyklém zdržování se žalobce /vycházející ze skutečné domácnosti fyzické osoby na území ČR/ přitom v daném případě navrženy či předloženy nebyly.

Žalovaný tak měl za to, že v průběhu řízení bylo vůči žalobci postupováno v souladu se zákonem a nedošlo ke krácení jeho práv. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

III. Vyjádření účastníků při ústním jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních. Právní zástupce žalobce k dotazu soudu uvedl, že netrvá na provedení důkazu výsledkem žalobce.

IV. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Žalobce podal u prvostupňového správního orgánu žádost o udělení řidičského oprávnění. K žádosti připojil mj. potvrzení o povoleném přechodném pobytu na území vydané Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, nájemní smlouvu mezi žalobcem a K.M. o nájmu bytové jednotky na adrese ..., stvrzenky o úhradě nájemného a výpis z živnostenského rejstříku.

Dne 14. 3. 2014 správní orgán prvního stupně usnesením přerušil řízení o žádosti žalobce do doby získání všech podkladů pro udělení řidičského oprávnění a současně žalobce výzvou č. j. 4665/OD/14/Mráz. vyzval k doplnění žádosti nejpozději do 4. 4. 2014 o prokázání osobních vazeb žalobce na místo pobytu na území České republiky dle § 92 odst. 4 písm. d), v návaznosti na § 82, ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu (soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, podnikání nebo výkon jiné samostatné výdělečné činnosti nebo závislé práce na území ČR, případně pobyt z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoli podniká,

vykonává jinou samostatnou výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou).

Rozhodnutím ze dne 27. 5. 2014, č. j. 4465/OD/14-2/Mráz., správní orgán prvního stupně žádost žalobce zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobcem předložené doklady (tj. potvrzení o přechodném pobytu, nájemní smlouva či výpis z živnostenského rejstříku), které by měly prokázat obvyklé bydliště žadatele na území České republiky, tuto skutečnost samy o sobě neprokazují. Proto výzvou ze dne 14. 3. 2014 vyzval žalobce k doplnění a prokázání zákonem stanovených podmínek a podkladů pro podání žádosti o vydání řidičského oprávnění, které nebyly součástí podání. Správní orgán tak žalobce vyzval k prokázání osobních vazeb k místu přechodného pobytu a prokázání obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Prvostupňový správní orgán nepopíral skutečnost, že žalobci byl na území České republiky povolen přechodný pobyt, avšak doložené dokumenty dle jeho názoru dostatečně neprokázaly plnění podmínky obvyklého bydliště v rozsahu požadovaném zákonem. Správní orgán rovněž doplnil, že při pobytové kontrole na adrese ... nebyl nikdo zastížen a nebyla zde ani označena provozovna, v níž by měl žalobce dle výpisu z živnostenského rejstříku podnikat. Jméno na domovním zvonku správní orgán nepovažoval za prokázání obvyklého bydliště žalobce na území. Správní orgán poukázal také na obsah sdělení Spolkového dopravního úřadu ve Flensburgu, včetně sdělení o trvalém pobytu žalobce na adrese... Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR, ani nenavrl jiný způsob, jak se s doplněním podání vypořádat, správní orgán prvního stupně (i s přihlédnutím k informacím, které získal v rámci vlastního šetření) rozhodl o zamítnutí žádosti.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 8. 2014, č. j. 1947/DS/14-3, jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že neshledal vady nebo pochybení, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno nebo změněno či věc vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Výzva k odstranění nedostatků podané žádosti spočívající v doložení osobních vazeb k místu přechodného pobytu na území České republiky (jako soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti ...atd.), včetně doslovné citace ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, byla součástí usnesení o přerušení řízení a vyplývala ze zákona o silničním provozu a ze správního řádu. Nelze proto akceptovat námitku žalobce, že zákon o silničním provozu pojem obvyklého bydliště nedefinuje, a proto dle odvolatele mínění úředníci nemohou žalobce vyzývat k doložení dalších blíže neupřesněných dokladů a zkoumat osobní vazby k místu bydliště na území České republiky. Žalovaný se neztotožnil ani se závěrem žalobce, který s odkazem na citaci § 2 písm. hh), § 82 odst. 1 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu namítal, že pro prokázání obvyklého bydliště zákon od žadatele nic dalšího nevyžaduje. Jako liché žalovaný hodnotil také tvrzení žalobce, že zákon o silničním provozu prokázání osobních vazeb k místu přechodného pobytu na území ČR nepopisuje.

Žalovaný konstatoval, že žalobci byla stanovena lhůta k doplnění žádosti, a to do 4. 4. 2014. Žalovaný byl přitom toho názoru, že žalobci nic nebránilo správnímu orgánu

prokázat osobní vazby k území České republiky, pokud je zde skutečně měl a má tak, jak stanoví zákon o silničním provozu společně se směrnicí EU o řidičských průkazech. Povinnost prokázání obvyklého bydliště žalobce na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu (nemá-li na území trvalý pobyt) anebo doložení nebo navržení dalších důkazů svědčících o osobních vazbách a obvyklém zdržování se na místě s adresou deklarovaného přechodného pobytu na území České republiky je dle žalovaného dána ze zákona. Přesto žalobce trval na svém vlastním posouzení a podsouval správnímu orgánu nezákonnost jeho postupu. K výzvě správního orgánu nenavrlh takové důkazní prostředky, které by obvyklé bydliště ve svém souhrnu dokazovaly; naopak byl přesvědčen o tom, že zcela postačovalo „*předložení potvrzení o přechodném pobytu, nájemní smlouva o pronájmu bytové jednotky (včetně zařízení) na dobu určitou od 17. 9. 2013 do 17. 9. 2014 s platbou Kč 2.000,-- měsíčně, dále předložení výpisu z živnostenského rejstříku s bydlištěm na území SRN, se vznikem oprávnění k podnikání 2. 12. 2013 a místem podnikání na shodné adrese jako má přechodný pobyt, přestože zmocněnec a zřejmě i pronajímatel bytu v jedné osobě si pronájem vyhradil v nájemní smlouvě výhradně za účelem bydlení, nikoli za účelem podnikání. Přesto odvolatel má ve výpisu z živnostenského rejstříku uvedeno místo podnikání na shodné adrese přechodného pobytu na území ČR*“. Žalovaný taktéž uvedl, že zmocněnec žalobce a pronajímatel bytu v jedné osobě představují skupinu lidí shodných zájmů, a proto předložené důkazní prostředky je nutno považovat za prostředky s velmi malou či nulovou důkazní hodnotou. Žalovaný pokládal námitky žalobce spočívající v údajné nepřipustnosti požadavku správního orgánu na předložení dalších neupřesněných dokladů s odkazem na rozpor tohoto požadavku s výkonem práva svobodně se pohybovat za nesmyslné a absurdní. Uvedl, že zákon o silničním provozu zcela srozumitelně stanoví, co se rozumí pojmem obvyklé bydliště pro účely udělení řidičského oprávnění a získání řidičského průkazu ČR. V této souvislosti pak odkázal také na předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 30 A 31/2012 a v něm obsažené závěry, které v rozhodnutí citoval. Dále konstatoval, že samotným předložením příkladmo v zákoně vyjmenovaných podkladů a dokladů žalobce podmínku stanovenou v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu (tj. že skutečně má na území své obvyklé bydliště) nenaplnil. Žalovaný připomněl, že doložení dokladů k žádosti je třeba odlišovat od faktického plnění a splnění zákonných podmínek. Žalovaný rovněž reagoval a ohradil se vůči námitkám směřujícím proti správním orgánům obou stupňů, kdy žalobce měl poukazovat na nekompetentnost a účelový postup v řízení. Žalovaný tak ve shodě s prvostupňovým správním orgánem setrval na závěru, že žalobce své obvyklé bydliště na území České republiky neprokázal.

V. Posouzení věci krajským soudem

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci je mezi účastníky řízení sporné, zda v daném případě byly dány důvody pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu České republiky s odůvodněním, že žalobci se nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území. Žalobce v této souvislosti namítal, že v průběhu řízení správnímu orgánu předložil veškeré listiny a podklady vyžadované zákonem, konkrétně ustanovením § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu.

Podle § 2 písm. hh) zákona o silniční provozu se pro účely tohoto zákona obvyklým bydlištěm na území České republiky rozumí místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky kde fyzická osoba 1./ pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodu osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2./ pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Dle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu platí, že řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.

Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu musí být k žádosti přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,
2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,
3. nájemní smlouva k nemovitosti,
4. potvrzení o zaměstnání,
5. výpis z živnostenského rejstříku.

Ve smyslu § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu také k žádosti o vydání řidičského průkazu podle odstavců 6 a 7 musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,
2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,
3. nájemní smlouva k nemovitosti,
4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání,
5. výpis z živnostenského rejstříku.

Jak Nejvyšší správní soud vyslovil ve skutkově obdobných věcech, v nichž přezkoumával zákonnost dříve vydaných rozsudků Krajského soudu v Plzni ve věcech žádostí žadatelů (německých státních příslušníků) o vydání řidičského oprávnění a řidičského průkazu (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4 As 204/2014 - 29, ze dne 10. 2. 2015, č. j. 6 As 273/2014 - 27, či ze dne 27. 2. 2015, č. j. 7 As 256/2014 - 27, všechny dostupné na www.nssoud.cz), pokud se jedná o interpretaci shora citovaných zákonných ustanovení, má pro ni především význam směrnice č. 2006/126/ES, na kterou ve svém vyjádření k žalobě poukazyval i žalovaný, která v otázce vydávání řidičských průkazů občanům jiných členských států v zásadě převzala předchozí právní úpravu obsaženou ve směrnici Rady č. 91/439/EHS, o řidičských průkazech, ve znění pozdějších předpisů.

Podle čl. 7 odst. 1 písm. e) směrnice č. 2006/126/ES se řidičské průkazy vydávají pouze žadatelům, kteří: mají obvyklé bydliště na území členského státu vydávajícího průkaz nebo mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují. Pro účely této směrnice se pak dle čl. 12 „obvyklým bydlištěm“ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejich osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Tato poslední podmínka se nepožaduje, pokud osoba pobývá v některém členském státě, aby zde vykonávala časově omezený úkol. Navštěvování vysoké školy nebo školy neznamena přesun obvyklého bydliště.

K pojmu obvyklého bydliště se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012 - 26, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „žalobce v době řízení udal adresu svého přechodného pobytu na území České republiky, na které se však fakticky nezdržoval, popř. se zde zdržoval pouze krátkodobě – v řádu dnů či po dobu několika týdnů, zatímco zákon o silničním provozu v § 2 písm. hh) vyžadoval přechodný pobyt v trvání alespoň 185 dnů“. Na uvedené závěry Nejvyšší správní soud navázal a blíže je rozvedl ve svém rozsudku ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 As 47/2013 - 68, v němž vyslovil, že „text zákona o silničním provozu (ve znění účinném v době vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o přiznání řidičského oprávnění v obnoveném řízení) byl podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačný. Ačkoli lze souhlasit se stěžovatelem, že hlavním účelem ustanovení § 2 písm. hh) citovaného zákona bylo definovat, který úřad je místně příslušným správním orgánem pro posouzení žádosti o řidičské oprávnění, zároveň zákonodárce využil této příležitosti, aby definoval pro účely zákona o silničním provozu též legislativní zkratku ‚přechodný pobyt‘. Užívání legislativních zkratk vede k žádoucím zkrácením zákonného textu. V daném případě byla v rámci definice jednoho zákonného pojmu zavedena též definice zákonného pojmu jiného (což lze s jistou nadsázkou označit za verbální ekonomii zákona), nicméně zákonodárce tak učinil dostatečně srozumitelným způsobem (srov. text v závorce ‚dále jen přechodný pobyt‘). Pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu“. Podle

citované judikatury je tak zcela na žadateli, aby doložil, že splnil podmínky pro udělení řidičského oprávnění včetně podmínky přechodného pobytu. Přitom se musí jednat o pobyt nikoli formální, tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, ale o skutečný, faktický pobyt.

Z vnitrostátní i unijní úpravy tak jednoznačně vyplývá, že je nutné, aby žadatel prokázal svůj bližší vztah k území členského státu tím, že prokáže skutečnou délku svého pobytu na území, a to nikoli pouze předložením listiny, která mu formálně pobyt na území členského státu umožňuje. Institut obvyklého bydliště definovaného pro účely zákona o silničním provozu v ustanovení § 2 písm. hh) požaduje, aby zde osoba pobývala po určitou dobu, čímž zákonodárce zřetelně vyjádřil materiální kritérium, tedy požadavek skutečného, nikoli pouze úředně evidovaného, pobytu žadatele na území České republiky, a to z důvodů jeho osobních vazeb k členskému státu. Předložení potvrzení o povolení k přechodnému pobytu, stejně jako předložení nájemní smlouvy či výpisu z živnostenského rejstříku, včetně dokladů o úhradě nájemného, jejichž předložení a obsah nadto správní orgány nečinily v předchozím řízení sporným, však samo o sobě ještě nedokládá, že žalobce jako žadatel skutečně po zákonem požadovanou dobu na území České republiky pobýval. Z tohoto důvodu proto i krajský soud při ústním jednání pokládal za nadbytečné provádět důkaz obsahem těchto listin, protože v řízení nebyl rozporován jejich obsah, stejně jako nebylo sporné, že by je žalobce ke své žádosti nepřiložil.

Nejvyšší správní soud přitom v této souvislosti v již výše citovaném rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 7 As 256/2014, vyslovil, že „pokud by akceptoval, že žadateli stačí pro prokázání obvyklého bydliště např. potvrzení o přechodném pobytu, bylo by možné, aby takový žadatel takto prokázal obvyklé bydliště ve více členských státech Evropské unie. Takový důsledek by byl zjevně v rozporu s úmyslem českého i unijního zákonodárce zabránit ‚turistice za řidičskými průkazy‘ (viz např. bod 70 rozsudku Soudního dvora ve věci C-419/10 Hofmann, ECLI:EU:C:2012:240, nebo důvodovou zprávu k zákonu č. 297/2011 Sb., sněmovní tisk č. 300/0, rok 2011). Také teleologický výklad tedy podporuje závěr, že doklad o možnosti žadatele pobývat na území členského státu neprokazuje, že na území tohoto členského státu má obvyklé bydliště“.

Žalobci je možno přisvědčit, že s předložením potvrzení o přechodném pobytu dle zákona o pobytu cizinců, nájemní smlouvou či výpisem z živnostenského rejstříku, je v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu počítáno jako s podklady pro vydání řidičského oprávnění, avšak jak Nejvyšší správní soud uvedl v citovaném rozsudku ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4 As 204/2014 - 29, dostupném na www.nssoud.cz, „tyto formalizované doklady však samy o sobě automaticky neprokazují materiální pobyt stěžovatele na území České republiky, tedy obvyklé bydliště spočívající v užším vztahu ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, jak správně a výstižně uvedl krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Je totiž nutné, aby žadatelé prokázali svůj bližší vztah k území členského státu tím, že prokážou skutečnou délku svého pobytu na něm, a to nikoli pouze předložením dokumentů, které jim formálně pobyt na území členského státu, zejm. s ohledem na veřejnoprávní regulaci pobytu cizinců, umožňují. Stěžovatel se sice dovolává jednotlivých částí textu zákona o silničním provozu, avšak přehlíží, že institut obvyklého bydliště definovaného pro účely zákona o silničním provozu v jeho ustanovení § 2 písm. hh)

požaduje, aby zde osoba pobývala po určitou dobu, čímž zákonodárce zřetelně vyjádřil materiální kritérium, tedy požadavek skutečného a nikoli pouze úředně evidovaného pobytu žadatele na území České republiky z důvodů jeho osobních vazeb k členskému státu. Předložení nájemní smlouvy a potvrzení o povolení k přechodnému pobytu proto samo o sobě nedokládá, že zde žadatel skutečně po zákonem požadovanou dobu pobýval; není totiž důležité, kolik důkazních prostředků žadatel předloží, ale důležitý je obsah vztahů jimi založených, který podle Nejvyššího správního soudu v předmětné věci nenaplnuje pojem "obvyklé bydliště" stěžovatele na území České republiky“ [pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem].

Zákon o silničním provozu tedy v žádném případě není koncipován tak, že by každému žadateli, který předloží doklady demonstrativně vyjmenované v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d), resp. v § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, bylo bez dalšího (automaticky) vydáno řidičské oprávnění a řidičský průkaz. Pokud v tomto ohledu existují na straně správního orgánu pochybnosti, což byl na podkladě provedené pobytové kontroly i případ nyní posuzované věci, je žadatel povinen správnímu orgánu prokázat materiální obvyklé bydliště na území České republiky. V daném případě však žalobce (aniž by reagoval na vydanou výzvu) založil svou obranu na nesprávném právním názoru, že existenci obvyklého bydliště na území České republiky prokázal již tím, že předložil listiny vyjmenované v § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu (tj. potvrzení o přechodném pobytu, nájemní smlouvou či výpisem z živnostenského rejstříku aj.), a doložil také doklady o úhradě nájemného. Předložil-li ovšem žalobce např. potvrzení o přechodném pobytu dle zákona o pobytu cizinců, doložil toliko tu skutečnost, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, nikoli tu skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá. Na tom nic nemění ani ustanovení § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území. Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením o „adrese místa hlášeného pobytu na území“, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese skutečně zdržuje v rozsahu definovaném v ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána adresa místa hlášeného pobytu na území tak nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této adrese obvyklé bydliště na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Krajský soud na tomto místě odkazuje také na argumentaci, kterou senát 57 A zdejšího krajského soudu použil ve srovnatelné věci již ve svém rozhodnutí ze dne 31. 7. 2014, č. j. 57 A 96/2013 - 41: „Chtěl-li být žalobce se svou žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah, stejně jako důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky „obvyklé bydliště“.“ Shora uvedené se pak

týká i předloženého výpisu z živnostenského rejstříku, neboť tento nemůže být dostatečným důkazem toho, zda vůbec a po jak dlouhé časové období žalobce podnikatelskou činnost (jakou konkrétně a v jakém rozsahu) na území České republiky vykonává.

Při existenci pochybností tak k těmto listinám musí přistoupit další důkazy nebo jiné podklady pro vydání rozhodnutí, např. další listiny či výpovědi navržených svědků. Žalobce však ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti a nenabídl správním orgánům žádnou skutkovou verzi reality o svém pobytu na území České republiky, na základě které by bylo možno provádět další dokazování a dospět k závěru, že žalobce skutečně má na území České republiky obvyklé bydliště. Pokud žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani konkrétní důvody svého pobytu na území, včetně osobních vztahů (vazeb) a konkrétních okolností vztahujících se k výkonu jeho činnosti, nelze správním orgánům vytýkat, že není zřejmé, jaké jiné konkrétní důkazy měl dále předkládat a že by tak činil nad zákonný rámec. Správní orgány nebyly povinny v tomto ohledu za žalobce cokoli dovozovat, své pochybnosti o splnění podmínky obvyklého bydliště pak žalobci v odůvodnění napadených rozhodnutí předešly.

Ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám pak krajský soud podotýká, že správní orgány svůj závěr o nenaplnění podmínky obvyklého bydliště dle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu primárně neopíraly o výsledky provedené pobytové kontroly, o totožnost osoby zmocněnce žalobce a jeho pronajímatele, pana K.M., či o závěry vyplývající z listin zaslaných správnímu orgánu ze SRN. Tyto skutečnosti byly činěny nad rámec a měly toliko podpůrný charakter. Není tedy pravdou, že by správní orgány těmto důkazům přiznaly větší důkazní sílu nebo je jinak hodnotily či zvýhodňovaly oproti důkazům, které v řízení předložil žalobce. Z těchto důvodů je tedy jako nerozhodné nutno hodnotit i okolnosti, za kterých probíhala pobytová kontrola, neboť na otázku nesení břemena tvrzení žalobce a břemena důkazního neměly tyto okolnosti žádný vliv. Rovněž nelze souhlasit ani s námitkou žalobce, že si správní orgány (při předložení čestného prohlášení) nebyly oprávněny vyžadovat či ověřovat informace u příslušných orgánů v SRN. Naopak je nutno konstatovat, že správní orgány byly oprávněny tak činit za účelem náležitého zjištění skutkového stavu věci.

Žalobci tak byl v průběhu předchozího správního řízení dán dostatečný prostor předeštit správnímu orgánu konkrétní skutkovou verzi reality ohledně svého pobytu na území České republiky, včetně doložení tvrzených skutečností konkrétními navrženými důkazy. K tomu však žalobce v průběhu správního řízení nepřistoupil a toto (ani na podkladě výzvy správního orgánu) neučinil. Pokud se pak žalobce v podané žalobě dovolával zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 247/2000 Sb.“), a otázky porušení legitimního očekávání, kdy v souvislosti s tím nastínil jednotlivé navazující fáze řízení, tj. přijetí k výcviku do autoškoly ad., krajský soud nejprve stručně připomíná relevantní právní úpravu.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb. platí, že výuku a výcvik k získání řidičského oprávnění může provádět výlučně provozovatel autoškoly. Provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která *e) splní další podmínky,*

pokud je pro získání řidičského oprávnění vyžaduje zvláštní zákon^{2a)} [poznámka ^{2a)} odkazuje na zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů]. Podle § 13 odst. 5 téhož zákona skutečnosti uvedené v odstavci 1 písm. e) dokládá žadatel čestným prohlášením. Podle § 25, věty první a druhé, tohoto zákona je pak provozovatel autoškoly povinen před zahájením výuky nebo výcviku zaslat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny provozovatele autoškoly seznam žadatelů o řidičská oprávnění zařazených do výuky a výcviku. V seznamu uvede jméno a příjmení žadatele, jeho datum narození, adresu, číslo řidičského průkazu, pokud jej vlastní, druh výuky a výcviku a skupiny vozidel, pro které budou výuka a výcvik žadatelů prováděny, adresu učeben, kde bude prováděna výuka, seznam cvičných vozidel, na kterých bude prováděn výcvik, a den zahájení výcviku. Podle § 32 odst. 2 citovaného zákona je provozovatel autoškoly dále povinen nejpozději do 15 dnů ode dne ukončení výuky a výcviku, popřípadě doručení žádosti žadatele o přihlášení k opakované zkoušce podle § 39 odst. 2 zákona písemně přihlásit žadatele o řidičské oprávnění u obecního úřadu obce s rozšířenou působností ke zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla pro získání řidičského oprávnění, pro které žadatel absolvoval u provozovatele autoškoly výuku a výcvik, popřípadě k opakované zkoušce. Příslušným je obecní úřad obce s rozšířenou působností podle místa provozovny provozovatele autoškoly. Podle § 32 odst. 3 zákona č. 247/2000 Sb. příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností neprodleně písemně sdělí žadateli prostřednictvím autoškoly místo, datum a čas konání zkoušky z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla, popřípadě opakované zkoušky. Obecní úřad obce s rozšířenou působností zařadí žadatele ke zkoušce z odborné způsobilosti, popřípadě opakované zkoušce tak, aby byla zahájena nejpozději do 15 dnů po obdržení žádosti provozovatele autoškoly o přihlášení ke zkoušce, a bude dbát, aby požadavek autoškoly byl uspokojen v jednom termínu.

Z výše citovaných ustanovení tak vyplývá, že obecní úřad obce s rozšířenou působností dostává o žadateli výše uvedené údaje a zařazuje jej ke zkoušce z odborné způsobilosti. Nikterak však z těchto ustanovení nevyplývá, že by tento úřad byl při postupu v intencích zákona č. 247/2000 Sb. oprávněn či povinen se zabývat otázkou, zda žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště. Není tu tedy založena žalobcem požadovaná kontinuita správního rozhodování (včetně jednotlivých navazujících fází řízení) a právního očekávání, a tedy může dojít k tomu, že žadatel sice bude přijat k výuce a výcviku a zařazen k odborné zkoušce v rámci zákona č. 247/2000 Sb., avšak následně mu v řízení podle zákona o silničním provozu nebude řidičské oprávnění uděleno, resp. jeho žádost o udělení řidičského oprávnění bude zamítnuta. Pokud je správní orgán dle zákona povinen v řízení o udělení řidičského oprávnění zkoumat podmínku obvyklého bydliště žalobce na území České republiky, je povinen tak činit, a to podle stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Pokud se jedná o zbývající námitky obecného charakteru, obsažené v podané žalobě, krajský soud je toho názoru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nesvědčí o tom, že by se žalovaný nezabýval skutečným obsahem žalobcova odvolání, a rovněž nemá za to, že by žalobce (jednoznačně) splňoval (všechny) podmínky uvedené v čl. 9 směrnice Rady 91/439/EHS ze dne 29. července 1991 o řidičských průkazech, resp. v čl. 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských

průkazech. Na rozdíl od žalobce krajský soud také nepokládá v dané věci za příléhavý rozsudek Evropského soudního dvora ve věci Akyüz, C-467/10, neboť tento řešil jinou právní otázku na podkladě odlišných skutkových okolností, a to zda je možno neuznat řidičské oprávnění udělené v jiném členském státě v situaci, kdy stát vydání nezkontroloval dodržení podmínky obvyklého bydliště. V této souvislosti přitom Soudní dvůr EU vyslovil, že ačkoli je skutečnost, že držitel řidičského průkazu pobýval v daném členském státě s cílem využít méně přísné právní úpravy podmínek vydávání řidičských průkazů inherentní výkonu práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, musí být ustanovení čl. 1 odst. 2 ve spojení s čl. 8 odst. 2 a 4 směrnice 91/439, jakož i čl. 2 odst. 1 ve spojení s čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 vykládána v tom smyslu, že nebrání právní úpravě hostitelského členského státu, která tomuto státu umožňuje odmítnout uznat na svém území řidičské oprávnění udělené jiným členským státem v případě, že je prokázáno na základě nesporných informací pocházejících od členského státu vydání, že držitel řidičského průkazu v době vydání tohoto průkazu nesplňoval podmínku obvyklého bydliště stanovenou v čl. 7 odst. 1 písm. b) směrnice 91/439 a čl. 7 odst. 1 písm. e) směrnice 2006/126.

Krajský soud tak v rozsahu, v jakém na základě žaloby přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného, nedospěl k závěru, že by v předchozím řízení nebyl řádně zjištěn stav věci, a že by se žalovaný řádně nevypořádal s odvoláním žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 4. srpna 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová